

ESFORÇ = TREBALL

Com un miratge, vas veure aquelles lletres que t'aportaven una millora en el futur. Després de molt buscar, vas trobar la feina perfecta. Portaves mesos sense cotitzar i ja estaves convençut que no trobaries cap ocupació. Però aquesta vegada, complies els requisits necessaris: persona més de divuit anys, que hagués estudiat l'ESO i batxillerat i que fos de constitució forta. Era el teu cas! Vas trucar i un home, amb desgana et va acceptar sense entrevista prèvia.

El dia abans estaves nerviós, content, preocupat, exitós...emocionat! Tenia molt de vàlua que haguessis aconseguit una feina, amb aquests temps que corren. Tanmateix, et vas deixar portar per l'alegria massa d'hora. No coneixies el teu nou cap. Desconeixies que aquella persona pogués ser tan exigent. No sabies el que et tocaria patir. I, que treballar en una geladeria, fos tan difícil, que requerís tanta concentració i agilitat mental. Més endavant, vas entendre perquè es demanava una persona madura i amb estudis, per ocupar aquell lloc de treball.

L'endemà al matí vas arribar en aquella geladeria situada davant el passeig. N'havies sentit a parlar, però mai hi havies entrat. En arribar, ja no t'esperaves que et donessin un bon treball. Però resulta, que no faries de cambrer; sinó de emmagatzemador. Ara entenes perquè es demanava una persona forta. El que no vas comprendre, en aquell moment; era la importància que donaven als estudis i a la majoria d'edat. Aquell home solament et va dir:

- Aquest magatzem s'organitza així: les caixes han de sumar 16 en horitzontal i en vertical als extrems

3	10	3	= 16
10	X	10	
3	10	3	= 16
“	“		
16	16		

Et vas quedar a quadres. Més tard, només feies que cavil·lar com organitzar-ho, fer les comandes i que tot et quadrés. El Pere, va venir i amb una rialla em va dir:

- Referent als gustos, estan ordenats alfabèticament.

La mandíbula inferior et va caure donant a mostrar la teva cavitat vocal. Només vas poder articular la lletra "A". Però quan vas tornar a la realitat, amb valentia, li vas demanar ajuda:

- Pere, miri, és que...
- Ui! Ja comencem amb "és que" el primer dia? Ja anem malament!
- No, no! Vostè no es preocupi. Solament li volia dir que no se m'acudeix com organitzar-ho. Li faria res donar-me una pista?
- Val, per la teva amabilitat, només et dic que cada cop que t'emportis caixes, ho has de fer de 4 en 4, per tal que la suma en horitzontal i en vertical continui sent 16. Ara, et fas un esquema de com ho faràs, i com quedarà. Comptes les vegades que ho podràs fer i així sabràs les comandes que hem de realitzar.
- Moltes gràcies! No el defraudaré.
- Això espero. Aquest lloc de treball requereix concentració.

En aquell instant, vas pensar que quina feina havies trobat! Però de fet, ja no ho veies tan complicat. Sol ho havies de provar i tenir paciència. Amb un full de llibreta mig rebregat, vas dibuixar el magatzem. Havies d'organitzar capses i comptar quantes n'havies de demanar.

Et vas quedar fins tard, ja que no en treies l'entrellat. Al final, vas decidir trucar al proveïdor i demanar el gènere a ull.

Aquella comanda que vas fer, el dia següent, no la podies encabir enlloc. Vas estar a punt de perdre el treball. Però el cap, va ser sincer i et va dir que eres el treballador que més esforç hi havies posat. Així doncs, vas continuar.

No feies res més que pensar en matemàtiques tot el dia. Qui t'havia de dir que els estudis et farien tanta falta en aquest treball! Vas sortir al carrer a prendre l'aire, ja ho donaves per perdut, i et preparaves pels crits d'en Pere. Llavors, vas veure unes pedres. Vas decidir fer un simulacre sobre la situació del magatzem i et va quedar així:

4	8	4
8	X	8
4	8	4

5	6	5
6	X	6
5	6	5

6	4	6
4	X	4
6	4	6

7	2	7
2	X	2
7	2	7

Ho havies plantejat! Estaves molt content. Amb aquesta alegria vas agafar forces i vas redactar el teu pla:

En el primer plànol: vaig treure dues capsas de cada un i en vaig col·locar una més a cada extrem. Havia tret 8 caixes però n'havia col·locades 4, de manera que m'havia endut quatre caixes.

En el quart plànol: si em tornava a emportar 2 caixes dels centres en quedarien 0 i tot, i llavors als extrems n'hi hauria 8 i continuaven sumant 16, però no hi podia haver cap lloc buit.

En l'últim plànol: vaig veure que els únics moviments que podia fer, era afegir una caixa als quatre extrems i treure'n dos als llocs on n'hi havia quatre.

Aquella era l'última operació. Ja tenies el magatzem actualitzat. Ara havies de canviar el mostrari dels gelats, recomptar les caixes que sobraven, i fer-ne la devolució. A les vuit, va arribar el Pere. El vas rebre amb esperança. Solament amb la teva cara, va intuir que havies desxifrat la seva manera tan peculiar per organitzar el magatzem. Com a conseqüència, et va deixar fer de cambrer i descansar del magatzem. Però quin home! Tu pensaves que només era tan escrupolós en el seu magatzem. En passar més hores al seu costat, el vas conèixer de debò. Anava enganxat al telèfon tot el dia i tu, que ets de poble, curiosos diguem-n'hi, paraves l'orella. Aquell dia vas anar ben espantat cap a casa. Havies pogut pescar unes quantes paraules; però no en tenies prou per estar ben assabentat del tema. Demà havies de tornar a la feina d'emmagatzemador, ja no tan pesada perquè hi havia agafat l'entrellat. Però mare de déu, no et podies creure el que havies sentit. Havies fet una hipòtesi: tenia segrestats en un pis als seus veïns de comunitat i els havia d'enviar un fax per comunicar-se amb ells. Treballaves per un segrestador! Com t'havien ensenyat a casa, havies de fer el bé. Per tant, vas decidir posar-te a investigar. La feina del magatzem la vas acabar molt ràpid. Ell, sorprès, et donava festa. Però tu t'entestaves en que faries de cambrer; perquè els diners t'anirien bé. No era el fi que volies treure'n, els diners, sinó ajudar aquella pobra gent segrestada. Durant les hores laborals, vas estar d'allò més nerviós i no et sortia bé la feina. Ell, et deia que marxessis, però tu insisties. No trobaves cap pista, ell no rebia cap trucada... Ja estaves per deixar la teva improvisada feina de detectiu. Feia caixa per tancar el negoci, quan vaig trobar un paper on hi havia escrit el següent:

α κες |7| Δεκ λατθ πζβπας

|1| βθςθτα

Quan anaves a malgastar l'única oportunitat per enxampar-lo, preguntant-li què en feies d'aquells papers, et vas adonar que estaven relacionats amb el cas que investigaves. Aquells papers eren els quals havia de portar a enviar per fax. Els vas agafar. Tenies previst estudiar-los durant la nit. I demà tornar-los. Com t'ho intuïes, ell els va trobar a faltar i et va preguntar per ells. Sabies que era rar, maniàtic però d'aquí a segrestar els seus propis veïns! Et vas quedar tota la nit pensant. Sabies que l'usual era pensar que fossin les lletres de l'abecedari grec, ja que mantenien una relació amb les matemàtiques què tan li agradaven a en Pere. Però abans de comprovar-ho buscaves noves tècniques. En vista que no se't acudia res més ho vas comprovar. Tant de bo ho haguessis fet abans! Era el correcte. No donaves molta importància al què hi deia. El que et va augmentar les teves sospites va ser no veure en Pere durant tot el matí. Per tant, decidires mantenir el paper amb tu. Et podria servir d'ajuda. Et temies el pitjor, tenies por que els hagués matat. Així que vas actuar ràpid. Vas treure informació sobre on vivia aquest home als altres treballadors, et va ser difícil, però ho vas aconseguir. Et vas agafar el dia lliure, acceptant les conseqüències. Vas robar una clau que sabies que guardava al seu despatx i et vas plantar davant l'edifici. Vas provar pany per pany la clau, fins donar amb el pis buscat. Quan vas entrar, a dins no hi havia res. Aquella casa era completament buida, sense mobles, tota blanca. No hi havia llum, ni aigua. No vas trobar res, només un fax. Estaves desconcertat. En sortir del pis, et vas veure assetjat per un home emmascarat. Vas demanar ajuda, però ningú et va socórrer. Et va tancar dins del pis. Quan es va fer fosc, van aparèixer uns símbols matemàtics. Estava clar que aquell pis era propietat del Pere. Quin home! Qui ho hauria de dir, un gelader tingués tanta afició a les matemàtiques! Et vas treure el paper de la butxaca. Vas comprovar si hi deia el mateix, efectivament:

α κϵΣ |7| Δεκ λατθ πζβπασ
A LES 7 DEL MATÍ REBRÀS
|1| βθσθτα
UNA VISITA

Cavil·laves sobre com passaries la nit i qui sap quan més, tancat en aquell pis desèrtic. I temies sobre la visita concertada. A què jugava aquell home? De matinada, van entrar dos persones. Vas reconèixer el Pere. No et vas immutar. Se't va acostar. Et va atansar un full i va dir:

-Signa.

Espantat vas llegir el paper. Era un contracte indefinit com a encarregat de la geladeria. Què era tot allò, era una enganyifa? Sorprès te'l vas mirar, i et va dir:

- Noi, has passat l'entrevista. Et contracto.
- Què? Però jo ja estava contractat no?
- De prova. Has demostrat la teva intel·ligència, el teu esforç i la teva valentia.
- Així no hi ha veïns segrestats? Ni normes matemàtiques per a endreçar el magatzem?
- No hi ha veïns segrestats. Però les normes d'ordre al magatzem, segueixen en peu.
- D'acord.

Sabies que aconseguir un treball era difícil. Però que si hagués de posar tan esforç i competències, mai t'ho hauries pensat!

Vas seguir treballant en la geladeria, i cada cop amb càrrecs més alts. A temps parcial, anaves cursant la carrera d'exactes. Aquella experiència et va fer adonar que realment t'agradaven les matemàtiques i que servies per a elles.